

Muisto- ja cunnia-waha walitus wirrella ylösrakettu, muinen kirckoherran ja...

82 Aa 226 Krook

National Library
of Sweden

**Henrieto- ja Sunnia-Waha
Salitus wirrella ylösrakettu,**

Muinen

Kirkkoherran ja Prowastin Hollolasa,

Sen

Corkiasst' Cumioitettawan ja Corkiasst' Oppenen Herran,

MAG. BENED. R R S S R i n

Wife,

Joca 67 ajastajan Merkellisen waelluren/ kirsteällisyhdellä ulossisotun Sairauden ja Christillisen walmisturen jälken/

Sinä 26. Päiwänä Heinä Kuusa Wuonna 1749.

HERasa poses nuckui/

Hänen julkisesa Hautamisesansa/ joca tapahdui 13. P. Joulu Kuusa samana Wuotena

Hänen poses menoansa

Murhehtimaiselba Seuracunnansa.

Suodut Luonnon säädestä, Päädestä waltellusta walige; Ihmis Miinis Parmoilla armahilla, siä sama tarwige.

Luondo tämä ihminen, ilmeinen waati ihmis parcaisi, ahnettimaan ahkerasti, alkiaisti arwoos sydan arcaisil.

Palean tämän parahimman, waurahimman caiki perään pyörivät, työnsä hywän hyödytyksen, myödytyksen perään perät' hyöryvät.

Niin ehk' palkaa noudatellaan, odotellaan curijsda eulkeid; Palkea yri peljättäpä, hyljättäpä ombi cuiteng' euolewilt.

Palkea sääty synnytyille syndisille, Synnin tähden surmajar, Mullahasta muocatuille, muutuwoille muhtiaxi murhajar.

Tuollo rowa caufiainen, oimainen, Joca suema sautumal; temba poses päättämätä, säättämätä, hywät pahat puutumal.

Ei nix corjat' corkiata, corkiata, Joca raha peljänne; Näijyt, huonot heitetäwät, hyljättäwät keltwottomall' keltwanne.

Eh tää säästä rickahita, rackahita, Eikä wäity waltwaisi, wäijit' wäändä wäelliset, woimalliset, tappa hywän tapaisi.

Waan ei tam' ol' ihme suuri, Ett' näin juuri murrettawat murtele; wiela ombi ihmehebbi, ilmeisembi, että Sengin surmele.

Joc' on euollon euolettanut, puolettanut, Synnin, Woiman woittanut, Ja nix wartin woimahalla caiki wallan himohonsa hoihthanut.

Esimerki nyhijembi, nähijembi, On meill' hekkell' parahall' HERAS hywäs Hengellises Hengettömäs, muistan Paaden Partahall'.

Jospa oppi oikiambi, corkiambi, taidais Tuonen turmella, Jospa arwut awarimmat, angarimmat woisit surman surmella.

Oh! jos hartaat huocauet, halauet, Jikemitten yti öit', Oh! jos huuto heimolaisen, Puolijaisen taidais tumell' tuonen öit'.

Niin wieli' wiisist' erisämme, seurasamme eldis callis caigiamm', wiela meitä johdattelis, ohjuelis Laitumella Reigajamm'

Waan eh' apu eläwille, olewille, ole wastoin armoitoid' wastoin werafi' waarallista, wihoollista, wainomiestä werratoind'.

Joca jälken tapahansa wanhansa, ombi tääldä temmanut, Pentin parhan paimenemme, wattiamme Tuomelahen tuottanut.

Mica sijs on ahkeroina Ehytelid' wuodatella wuotehell', Ett' on paras Paimenemme, Prowastimme tuorastanut tuonehell'.

Oh, oh meno murhehtiska surullista, joca kylis' euulonne! Oh, oh huuto huikiata, ruikiata, joca sydan' sulonne!

Seurawaisen surkiasti, wakkerafi' jouon juuri julkiser, Seuracunnan suurihimman, awarimman, euca tainne ruikiata.

Mutta turhaan toiwomm', tuotta suomme suotta tuonehelta temmatuit', Turwa woipi woivotuxis', oiwotuxis' wirwotella wimmatuit'.

Sill' on tuoni Tuonellakin, Surmallakin, Tuollo euowall' euolemall'; Muutos myöskin muutoxella, puutoxella, paigi Muuttumattomall'.

Jää sijs hywäst' armahamme Caigiamme! Luusi lafemme lepoon: Wahwaan Wahaan Ansiosi, Arwohoxi jälkees jäätäm' muistohomm'.

Muutos ehkä mufertaapi, murtahapi Toucka tomux' tuhwahar'; Muistos cuiteng' mielihijamm', mainehijamm' jäpi muuttumattomax'

Wihdoin wimein huojendapi, owendapi murretuuta miehiämm', että ijdä ilohosa ihanasa toinen toisemm' tarwoitam'.

